

Autor: Hannibal Bateman

Ve včerejším historickém hlasování se Británie rozhodla rozloučit s Evropskou unií. Jde o vyvrcholení po generace narůstajícího skepticismu ohledně EU na britské pravici.

Co dál; nebo – jak to trefně vyjádřil Lenin – co je třeba udělat?

Od vstupu Británie do evropského společenství v roce 1975 až do včerejška sloužila EU pravici jako užitečný symbol, v odporu vůči kterému sama sebe definovala. EU – byrokratickou strukturu sloužící v první řadě zájmům nadnárodních elit – není kdovíjak obtížné nenávidět. Tím spíš, když její diktát vychází z úst – slovy jednoho europoslance – od mocipánů připomínajících bankovní úředníčky.

Jak na Brexit zareagují silné, inteligentní a emancipované mladé ženy, už víme.

Triumf Brexitu byl vítězstvím pro historický britský národ (ať už se tomu Skotové vzpírají sebevíc). Bitva byla – správně nebo ne – vedena především na frontách imigrace a identity. Mnozí libertarianismu naklonění komentátoři, zvláště na americké straně Velké louže, se urputně pokoušejí přesvědčit sami sebe, že se hlasovalo o dolarech a racionálních důvodech spíš než o krvi a půdě. Ti vnímavější z nich však včerešek vidí ve skutečných barvách, tedy jako reakci proti liberálnímu kosmopolitismu a dost možná i malé vítězství pro na obzoru se kupící temná mračna neliberálních sil.

Přesto byl Brexit z rasové perspektivy výhrou nanejvýš nepřímou. Ať už před tím Nigel Farage **zavírá oči sebevíc**, za své největší problémy si Británie může sama: trable způsobené imigrací z bývalého impéria. Konkrétněji tedy imigrací barevných z bývalého impéria.

U mnohých „brexiterů“ tak stále detekujeme neklamné známky nákazy „cuckservatismem.“[1] Autor těchto řádků včera večer málem spadl smíchem ze židle při sledování rozhovoru s hlavou skupiny „Muslimové pro Británii,“ která se zasazuje pro odchod z EU mj. také proto, že:

Odchodem z EU by si Británie uvolnila ruce k vyjednání vlastních obchodních smluv se zeměmi Commonwealthu jako Pákistán, Bangladéš či Indie. V současnosti tyto dohody podléhají schválení EU. Domníváme se, že s rostoucím vlivem rozvíjejících se ekonomik by tato možnost uzavírat obchodní dohody byla britskému hospodářství velice prospěšná.

Vskutku – přirození konzervativci.

A pak tu máme do očí bijící nevyslovenou nepříjemnou pravdu: Borise Johnsona.

Johnson – který se označil za „tavicí kotlík jednoho muže“ – v krátkodobé perspektivě zřejmě politicky vytěží nejvíc. S ohlášeným Cameronovým podzimním odchodem se Johnson coby jeden z nejpřednějších toryovských zastánců odchodu jeví jako jeho logický nástupce v premiérském křesle.

O co ale Borisi Johnsonovi skutečně jde? Podle všech zdání hlavně o to stát se premiérem.

Před včerejším hlasováním vyjádřil podporu amnestii pro ilegální imigranty a dokonce prohlásil:

Ano, znovu se ujměme kontroly našich hranic uplatněním rozumného, nestranného a spravedlivého systému. Nehodlám před touhle otázkou nijak kličkovat: jsem totiž naprosto pro imigraci, přátele. Jsem hrdým potomkem tureckých imigrantů... Možná vás to překvapí, ale zašel bych ještě dál – nejsem jen pro imigraci, ale i pro imigranty; dokonce bych rád viděl amnestii pro ilegální imigranty, kteří tu jsou déle než 12 let, bez možnosti podílet se na naší ekonomice, platit daně a zaujmout řádné postavení ve společnosti.

Něco takové by nám média ráda vnutila jako tvář „obrozené pravice:“ přihřívanou Thatcherovou s mizerným účesem a bez jediného z jejích pozitiv.

Co se týče strany UKIP a jejího předsedy, kdoví, co jim budoucnost chystá. Se zánikem jejich ústředního tématu si lze snadno představit rozštěpení odlišných frakcí. Koalice složená z neorganického spojení euroskeptických ex-toryů a lidí z prostředí staré labouristické strany jen stěží přežije porážku společného nepřítele.

A pak je tu samozřejmě i nová skotská otázka. Skotové chtěli z drtivé většiny zůstat v EU a už teď se ozývá volání po novém referendu o nezávislosti, což by mohlo vést k rozkladu Spojeného království.

Všechno tento pesimismus ale naznačuje také nové možnosti.

Poprvé za generace se britské pravici otevírá šance zformulovat svůj odpor k imigraci bez zástupného tématu Evropské unie. Nastává čas přeskupení a boje, třeba pod Churchillovým oblíbeným sloganem „Keep Britain White“ (Zachovejme bílou Británii).

Navíc referenda o skotské nezávislosti i to včerejší znamenají zásadní mezníky poválečného politického vývoje v Británii, která si bude muset položit otázku, kým je a co to znamená být Břitem.

V posledku nelze řešit – zvláště ve světle britské imigrační krize – tuto otázku jinak než alespoň zčásti podle rasových kritérií. Jak to ostatně vyjádřil Morrissey „život je dost těžkej, i když sem patříš.“

Boj o duši britské pravice teprve začíná. Už teď si cuckservativní uchazeči o trůn dělají zálusk na to, jak nasměrují implicitní bělošskou identitární politiku do slepých uliček daňových úlev, obchodních zón a bůhví čeho dalšího na cestě přeměny Británie na 51. uličku supermarketu Spojených království amerických.

Kudy se britská pravice vydá? Cestou „Thatcher-light“ lidí jako Boris Johnson? K novému nacionalismu a nezávislé Anglii a Skotsku? Nebo upře svůj pohled z trosek dnešní globalistické EU k Evropskému rasovému národu z vizí sira Oswalda Mosleyho?

Dnes bychom měli my, nepřátelé globalistické liberální hegemonie, slavit. Hned zítra však začíná nová bitva – boj, v němž nebude v sázce jen Británie, ale i osud Evropanů na celém světě!

Poznámka:

[1] „*Cuckservative*“ (conservative+cuckold – konzervativec+paroháč) – neologismus vzešlý někdy během roku 2015 z prostředí americké internetové alternativní pravice; stručně lze definovat jako na oko pravicového vlivného člověka, který zbaběle zrazuje zájmy své země, národa, etnické skupiny, rasy atp. s cílem získat si přízeň cizí, nepřátelské či lhostejné skupiny.

Úvaha Hannibala Batemana *Beyond Brexit* vyšla na blogu Radix Journal 24. června 2016.